

Jimmie Åkesson

SATIS POLITO

Författarens förord

Satis polito. Välpolerad nog. En och annan har i förspelet till utgivningen av den här boken haft en del att säga om valet av titel, och jag är säker på att det är en diskussion som kommer att fortsätta, och möjligen fördjupas, även efter publiceringen. Några har reagerat på att jag använt mig av latin, vilket sägs ge intryck av att försöka verka viktig och hysa akademikerkomplex. Den som läser boken, särskilt den inledande delen, förstår förhoppningsvis snart hur det förhåller sig med den saken. Andra har tyckt att ”svordomar lämpar sig inte i den här sortens sammanhang”, men har då valt att läsa titeln med lite väl svenskspråkiga ögon.

Den tyngsta kritiken har dock gällt detta med ”polerad”. Jag och mina partivänner blir ju emellanåt felaktigt beskyllda för att hysa en rad obehagliga uppfattningar under den polerade yta vi påstås visa upp i offentliga sammanhang. Valet av titel skulle kunna föra tankarna till det, vilket givetvis inte vore bra. Jag försöker i alla sammanhang tänka kommunikativt, och kan av den anledningen ha viss förståelse för tankegången hos dessa kritiker. Samtidigt känns det oerhört långsökt, att någon som tar sig igenom den här boken – som faktiskt inte är vare sig särskilt lång eller särskilt tung – skulle kunna dra en så enfaldig slutsats. Det måste vara uppenbart för alla, att titeln istället anspelar på detta med att passa in – på min självbild i förhållande till var jag befinner mig och till den roll jag har. Även om jag är en person som har svårt att se mig själv i många av de situationer jag hamnar, så finner jag mig i det, gör mitt bästa och inser att jag duger ganska bra. Jag förundras över politiska motståndare som försöker framställa mig som vanlig – det är ju det jag är, och vill vara. Jag är tillräckligt

polerad. Satis polito.

Någon gång i de tidiga tonåren fann jag av en slump min mammas gamla dagbok på vinden. Jag läste inte särskilt många sidor i den, men jag slogs av en fascination över att en del av hennes liv fanns bevarat till oss efterkommande genom den där tämligen medfarna boken. Detta sammanföll med att jag fick en egen dagbok som present av en tjej i min franskaklass. Sedan dess har jag till och från fört anteckningar över min vardag och mina djupaste grubblerier. I perioder har det varit ett ganska ambitiöst författande och syftet har framför allt varit att bjuda mina framtida barn på samma släng av fascination som jag fick när jag bläddrade igenom min mammas gulnade alster.

Tanken på att låta dagboksanteckningar från valåret 2010 fungera som lots i en sådan här bok väcktes när jag i samband med Riksmötets öppnande hösten 2012 läste igenom vad jag skrivit två år tidigare. Jag insåg att texterna i sig är ett unikt dokument över ett i någon mening historiskt skeende. Dessutom kände jag att det fanns så mycket mer att berätta utifrån de spontana och förhållandevis koncisa anteckningarna. Således blev det så, att även om styckena ur dagboken på ett sätt utgör en parallell historia, hänger de samtidigt ihop med bokens övriga innehåll. På vissa ställen blir det särskilt tydligt. Allt kan förstås inte berättas här, men en del kan nyanseras och belysas utifrån mitt eget perspektiv på ett sätt som inte ges utrymme i andra forum.

Kvällspressen har redan på förhand utlovat hemligheter och skandaler. Det ska man givetvis ta med en nypa salt. Är det något jag lärt mig av alla år i politiken så är det att det är närmast omöjligt att förutse sakers nyhetsvärde. Det är mycket möjligt att det finns sådant i den här boken som är att betrakta som tabloidmässigt. Inte minst är dagboksanteckningarna väldigt personliga och i många stycken utlämnande. De är helt autentiska och oredigerade, undantaget sådana delar som jag betraktar som helt privata. De har klippts bort, eftersom de inte passar in i sammanhanget.

Däremot har jag valt att inte utelämna något av politiska skäl. Därför figurerar en del spontana känslouttryck, som normalt inte förekommer i den politiska debatten. Bra eller dåligt, det vet jag inte, men det är i alla fall något jag känner att jag kan stå för, även om just dagboksanteckningar ska betraktas utifrån sitt säregna sammanhang.

Den här boken var inte tänkt att få karaktären av memoarer i traditionell mening. Det skulle kännas närmast fånigt att redan före trettiofem års ålder ge sig på en sådan summering av sitt livs värv. Riktigt så blev det inte heller, men allt eftersom arbetet förlöpt, har jag insett fördelarna med att vara ganska utförlig i de självbiografiska delarna. Det gör berättelsen tillgänglig, och det ger det övriga innehållet ett sammanhang och en personlig inramning. Samtidigt är det en prioritering som oundvikligen begränsar utrymmet för fördjupning av de mer politiska och teoretiska delarna, vilket säkert kan göra mer intellektuellt bevandrade läsare aningen besvikna. Flera av bokens avsnitt skulle för sig själva mycket väl kunna fungera som ansats för ytterligare böcker, men i det här sammanhanget håller jag mig på en ganska övergripande nivå. Således är det inte främst en politisk programförklaring, idéskrift eller akademisk avhandling du håller i din hand. Det är företrädesvis vad man skulle kunna kalla en populärpolitisk bok av och om mig, den alldeles vanlige Per Jimmie Åkesson, född den 17 maj 1979 i Valje, Ivetofta församling, precis på gränsen mellan Skåne och Blekinge. Snappheland.

Till vem vänder jag mig? Det är kanske inte i första hand kultureliten som kommer att uppskatta en sådan här bok, vare sig stilistiskt eller politiskt. Den är inte skriven för dem. Jag tänker mig snarare en läsekrets bestående av så kallat vanligt folk, som inte begagnar sig av politisk litteratur till vardags. Kanske når jag inte fram där heller. Kanske är det främst jag själv som kommer att värdesätta denna lunta av sådant som faktiskt mest berör just mig. Då har jag i alla fall fått en rejäl omgång terapi. Att skriva

den här boken har varit nyttigt, inte minst för själen. Att först få skriva av sig i ren frustration och därefter ha möjlighet att, i lugn och ro, pilla med formuleringarna tills de känns bra, stryka och lägga till, ger goda möjligheter att bearbeta en massa tankar och bryderier, att minnas och att lägga till handlingarna.

Allt är förstås inte sagt med detta. Det här är inget bokslut. När detta skrivs, återstår drygt ett år till nästa riksdagsval. Sverigedemokraterna har seglat upp som en verklig utmanare, och oavsett vad man tycker om den saken, tvingas man nog tillstå att det politiska läget är mer spännande än på mycket länge. Här befinner jag mig, mitt i händelsernas centrum. Jag påverkar utvecklingen, och jag inser att det på många sätt är ett privilegium.

Vi vet mycket lite om vad framtiden har att bjuda. För vad som känns som inte särskilt länge sedan satt jag hemma i pojkrummet i Sölvesborg, ivrigt väntande på mitt första medlemskort i SD:s dåvarande ungdomssektion. Nu sitter jag i köket i min riksdagslägenhet i centrala Stockholm, insuper storstadspulsen och tittar då och då ut genom fönstret för att kolla klockan ovanpå NK-huset. Det har passerat ganska precis arton år, och jag frågar mig själv vad som egentligen hände? Det är ett av svaren jag söker genom den här boken. Givetvis kan jag ingenting säga om var jag befinner mig om ytterligare arton år, men det är inte osannolikt att det finns anledning att återkomma om det.

Jag vill rikta ett stort tack till alla som bistått mig i arbetet med att förverkliga den här boken. I synnerhet Linus och Jörgen har varit till stor hjälp, men ni är många där ute – anhöriga, vänner, partikamrater, väljare – som på olika sätt har del i allt jag gör, som finns där och som stöttar. Tack.

Sölvesborg sommaren 2013
Jimmie Åkesson